

Arrest

nr. 136 982 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 19 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt (1), tot afgifte van een inreisverbod (2), en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (3).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2013 dient verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 19 maart 2014 wordt de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard. Dat is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 19 maart 2014 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dat is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Op 19 maart 2014 werd hem een inreisverbod opgelegd onder een bijlage 13sexies. Dat is de derde bestreden beslissing.

De drie bestreden beslissingen luiden respectievelijk:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt enkel een attest van de samenstelling van het gezin voor. Dit document kan niet weerhouden worden, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit - en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart...”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 09.05.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

En

“INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan;*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 09.05.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Middel tegen de beslissing betreffende de aanvraag 9bis

2.1.1. In het eerste middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat de identiteit van een persoon aangetoond kan worden aan de hand van een geboortekaart.

2.1.2. De aanvraag 9bis werd onontvankelijk verklaard omdat verzoeker niet voldeed aan de documentaire voorwaarden. Hij legde geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van een nationale identiteitskaart voor. Het enige document dat verzoeker voorlegde als staving van zijn identiteit was een attest van de samenstelling van het gezin.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt uit de wettekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

De Raad wijst er op dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit in etappes te bewijzen, of pas nadien een a posteriori motivering toe te voegen, die niet was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf" (RvS 26 augustus 2010, nr. nr. 206.981).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid, voor elke overweging in haar beslissing het waarom dient te vermelden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Middel tegen het inreisverbod

2.2.1. Verzoeker betoogt in een tweede middel dat geen termijn voor vrijwillige terugkeer is toegekend en stelt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

2.2.2. In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekende partij betwist dit niet, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

Zij kan daarin worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het tweede middel is gegrond.

2.3. Verzoeker ontwikkelt geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 19 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (2) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de in artikel 1 vermelde bestreden beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissingen van 19 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt (1), en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (3).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC